

Amire még képes a rock

2011 június 05. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Talán érdemes ezt a történetet a végén kezdeni. Ott, amikor a P. Mobil-koncert utolsó perceiben azt skandálta a közönség, hogy „Ria, ria, Hungária!” Ez biztosan bekerült a szlovák titkosszolgálat jelentésébe, mint ahogy az egész koncert is, amelyet egyébként egy felvidéki faluban, Nyitragerencséren tartottak, összefüggésben az ott avatott P. Mobil-rockmúzeummal.

Ez is milyen furcsa, múzeumi kérdés lett ebb?l a zenéb?l, amelynek oly rövid a története, s?t, rövid is marad. A P. Mobil vezet?je, Schuster Lóránt általában egy olasz teoretikust idéz, ha a dics?séges elmúlás irányába fordul a beszélgetés. Merthogy az olasz valami olyasmit írt egyik m?vében, mely szerint „mi vagyunk a rock els? és utolsó generációja”. Schuster szerint telitalálat ez a megállapítás. A dráma persze elmarad, a rock nem hangos robajjal, robbanással, hanem lassú és fájdalmas agóniával múlik ki, de kimúlik.

Hát ez azért nem egészen így nézett ki Nyitragerencséren. Még akkor sem, ha az éppen érvényes elméletek szerint az, amit valaha rockzenének neveztünk, napjainkra elveszítette lázadókedvét, igazságkeres? indulatát, üzletté vált, szinte világméret? nagyüzemmé, amely futószalagon gyártja a sztárokat, két hónapos érvényességi id?vel, valamint kilúgozott elmével és lélekkel. Akik szembeszállnak mindezzel, azok partizánok, vagy ha jobban tetszik, gerillák. Így is kezelik ?ket mindenütt. Ilyen értelemben a P. Mobil sem a magyar zeneipar hivatalos együttese, hanem gerillazenekar. Nem véletlenül hangsúlyozta mindig is Schuster, hogy nem a szponzorok, a hirdet?k, állami és nem állami mecénások, hanem a közönség tartja el a zenekart. Pontosabban: tartja fenn. És bár a Mobil negyvenkét éve választott útján szeretne haladni továbbra is, mert miért is menne másfelé, és Schuster úgy nyilatkozott, hogy ? abba a sorba sem szeretne beállni, amely túlzottan is direkt módon hirdeti a magyarságát, s foglalkozik a magyarság kérdéseivel, azért ez sem pont így alakult Nyitragerencséren. Hozzá kell tenni, Schuster tisztelettel szólt ezekr?l a zenekarokról, amúgy is nagyon kevés van bel?lük. Épp csak mutatóba néhány.

Mire a Mobil színpadra lépett, megtelt a helyi kultúrház igencsak tágas terme. Magyar és szlovák beszédet egyaránt hallani lehetett, s ahogy mondani szokták, három generáció is türelmetlenül várta már, hogy a Mobil végre a húrokba csapjon. Úgy tizennégyt?l hatvanig ívelt a közönség életkora, a legegyedibb, legsajátosabb figurák épp az id?sebbek táborából kerültek ki, azokból a hatvanas férfiakból, akik dzsekijüket ledobva, fiatalokat megszégyenít? lendülettel, lelkesedéssel csápoltak a Mobil els? számára, a Rocktóberre…

Természetesen eljöttek azok a nagy pillanatok is, amelyek Schuster szavait cáfolták. Mert ezek a pillanatok nagyon is magyar momentumok voltak. A nyitragerencséri asszonykórus lépett a színpadra hamisítatlan helyi népviseletben, s szép, cseng? hangon elénekelte az A csitári hegyek alatt cím? közismert dalt. A hatás leírhatatlan volt, de ha lehet, csak fokozódott a következ? percekben, hiszen ahogy leléptek az asszonyok a színpadról, a Mobil átvette t?lük a nótát. Kemény és határozott, de méltóságteljes ritmussal, a basszusgitár dörg? hangjával, s markáns, férfias énekhanggal folytatta a dalt. Néhány nappal járunk Trianon szomorú évfordulója el?tt, és ez jól érezhet?en kezdte felkorbácsolni az érzelmeket. Mindenkiét, azokét, akik itthonról érkeztek a Mobil koncertjére, de azokét is, akik a Felvidékr?l. Hirtelen abban a szerepben találta magát az együttes, amit a rock lényegének tart. Felmutatta az igazságot. És ennek az egésznek az volt a legkatartikusabb pillanata, amikor a Mobil már azt énekelte, hogy Kossuth Lajos azt üzente, meg azt, hogy éljen a magyar szabadság! Az már csak ráadás volt, de nem akármilyen ráadás, hogy a meghívott énekesn?, Sárdy Barbara arról dalolt, hogy „magyar akar maradni”.

Egy ilyen koncertet nyilván nem lehet a legaprólékosabban megtervezni, nem lehet a különféle effektusok hatásait kiszámítani. De hát annyit azért lehetett el?re tudni, hogy ez a fajta zene, ezek a megnyilatkozások, ezek a dalok igencsak megérintik majd azt a felvidéki közönséget, amely egyébként arra sem merészkedik a kemény állami fenyegetések miatt, hogy kérelmezze a kett?s állampolgárságot. És persze elhangzottak más karakter? dalok is a Mobil repertoárjából, ezt az érzelmi feltöltöttséget már nem lehetett közömbösíteni.

Lírai balladával éppen úgy nem, mint a Kétforintos dal cím? mobilos örökzölddel. És egy ilyen koncertbe az olyan szubjektív megnyilvánulások is belefférnek, mint az, amikor Schuster a mikrofonba kiáltott, hogy „nem szeretem a buzikat!” Joga van nem szeretni ?ket. S általában is érzékelhetnék, s megérthetnék a melegek végre, hogy errefelé, mármint Magyarországon, általában nincsenek szeretve.

Bealkonyult a m?fajnak? Az igazi és hiteles rocknak? Kár lesz érte, ha olyan üzenetekre is képes még, amilyet a Mobil vitt a a Felvidékre.
Sinkovics Ferenc, magyarhirlap.hu

Ajánló